

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN
(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

GEHEIMZINNIGE DOOD.

DE DODE IN DE TREIN VAN VERSAILLES.

Op 11 Augustus 1924 schrok een van de werklieden, gelast met het reinigen van de spoorwagens, niet weinig toen hij, in een eerste klascompartiment van de trein, die te twee en twintig uur te Versailles aankwam, een reiziger vond, badend in zijn bloed.

Het was Armand Dutfoy, ingenieur, wonende Rue Saint Louis, 17, te Versailles. Een dolk stak hem, tot aan het hecht, in de borst.

De ongelukkige was stervende. Vooraleer de laatste snik te geven, stamelde hij nog: « twee bruine mannen ».

Het parket zocht het spoor op van de aangewezen moordenaars. Inderdaad, een buraliste kwam verklaren dat twee bruine mannen uit de trein, waarin de ingenieur overvallen en gedood werd, gestapt waren. Men zocht gans het Departement af, hield verschillende bruine mannen aan, maar moest ze weer

op vrije voeten laten.

Het slachtoffer Dutfoy was in 1877, te Moskou van Franse ouders geboren. Hij deed hogere studiën in Frankrijk, waarna hij naar Rusland terugkeerde om er als ingenieur in de glasblazerij van zijn vader een betrekking te vinden. Hij trad in het huwelijk, waaruit drie kinderen sproten, die 18, 16 en 14 jaar oud waren op het ogenblik dat hij vermoord werd. De oorlog brak uit en Dutfoy keerde naar Frankrijk weer. Later kwam Rusland in opstand zonderdat

hij wat ook doen kon om diegenen, die hem lief waren, en zijn bezit te redden. Het was de ondergang. Vrouw en kinderen konden uit de hel der revolutie ontsnappen. De vreugde van het terugzien was niet te beschrijven. Wat gaf het dat men have en goed verloor, als gans het gezin maar in leven was? Men ging zich te Versailles vestigen en zou wel zien wat de toekomst brengen zou. Na de oorlog werd Dutfoy agent van een voorname verzekeringsmaatschappij. Hij sleet een rustig leven en was vriendelijk in zijn omgang.

Geen twijfel dat Dutfoy vermoord werd. Een brutale roofmoord. De wijze waarop de inhoud van zijn aktentas rondom hem verspreid lag getuigde zulks.

— En zou die moord geen politieke ondergrond hebben? Zekere personen stelden dit voorop. Inderdaad, Dutfoy had in Rusland gewoond. Moest hij zich niet met een commissie van techniekers naar Moskou begeven?

Er bestond trouwens geen twijfel dat het een moordzaak gold. De geneesheer, die het lijk schouwde, getuigde: «Om zich tot tweemaal toe het hart te doorsteken ware een bovenmenselijke moed vereist!»

Toch werd een tweede lijkschouwing bevolen en ditmaal aan Dr. Paul opgedragen. Men kwam tot nieuwe, verrassende vaststellingen. Het onderzoek, met wijs beleid doorgevoerd, bracht aan het licht, dat de ingenieur inlichtingen inwon nopens de treinen die maar weinig reizigers vervoerden, dat hij in een grootwarenhuis te Parijs een dolk kocht van hetzelfde maaksel als de dolk waarmee hij gedood werd. Dezelfde dag zond hij aan een boezemvriend een brief, waarin hij zijn vrees te kennen gaf dat hij wel eens zou verdwijnen en hij verzocht die vriend, zijn vrouw en kinderen bij te staan. Dutfoy verkeerde in financiële moeilijkheden. De vorige maand had hij vier contracten afgesloten met levensverzekeringsmaatschappijen. De dag van de moord waagde hij tien frank aan de speeltafel, maar verloor die kleine som, die voor hem grote waarde had. Hij bracht zijn gouden uurwerk bij een horlogemaker om het te laten herstellen, maar verlangde een bewijs dat hij het achterliet, daar iemand anders dan hijzelf, het zou terughalen. Dan liep hij een herberg binnen en hij, die nooit alkohol dronk, slurpte verscheidene glaasjes achtereenvolgens naar binnen. Hij zocht een ledig compartiment uit. En terwijl de trein verder rolde overzag hij, met zijn halfdronken hersenen, zijn levensloop. Hij had gestreden voor zijn bestaan en het geluk van de zijnen. Hij was overwonnen. En toch wou hij zegeprelen, niet voor hemzelf, maar voor het geluk van hen, die hem lief waren. Hij moest verdwijnen. Men moest aan een moord geloven. Hij ledigde zijn aktentas, wierp de stukken, die er in geborgen waren, wanordelijk om zich heen. Hij haalde zijn dolk te voorschijn. Stiet het lemmer met geweld in zijn borst, dwars door zijn kleren heen. Maar de punt raakte een rib. Steeds gezeten, opende hij eventjes zijn hemd, zocht de juiste plaats van het hart; kleine verwondingen, door de punt van het wapen teweeg gebracht, bewezen zulks, en nogmaals drukte hij zich de dolk in het lichaam. Hij viel voorover, met het gevolg dat de dolk tot aan de hecht in het lichaam doordrong.

Dit was de mening van Dr. Paul en van de politie. Die versie werd betwist door de rechterlijke geneesheer van Versailles. Zelfmoord om de zijnen voor ellende te hoeden? Toch een moord? Een geheimzinnige dood.

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

SILVAIN VAN DER GUCHT

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

door

SILVAIN VAN DER GUCHT.

(Vervolg)

De verklaring van zijn nicht klonk verschrikkelijk in zijn oren, en hij sidderde over al zijn leden.

Hij nam zuchtend Flora bij de hand.

— Lieve nicht, zegde hij, alles kan nog bijgelegd worden, maar het is noodzakelijk krachtdadig te handelen; gij hebt, van uw kant, van uw echtgenoot niets te vrezen, het is op het leven van uw kind, dat hij het heeft gemunt, om zich de nalatenschap van de vader toe te eigenen... Hebt gij het glas, dat het artseniymiddel inhoudt, bewaard?

Flora opende de kast, waar zij het glaasje geplaatst had en bood het de dokter aan. De heer Meert wierp er een aandachtige blik op, en legde een druppel van het vocht op zijn tong.

— Goede God! riep hij uit, het is kopergroen!

Op dit ogenblik hoorde men de voetstappen van de heer van Heverboom, die zich aangekleed had en zijn slaapkamer verliet.

— Verberg het glas, sprak Flora haastig, daar is mijn man!...

Maar, in plaats van binnen te treden, begaf Hendrik zich naar beneden. Ongetwijfeld had hij de dokter niet horen binnenkomen.

— Hij gaat ontbijten, zegde de angstige vrouw, maar gewoonlijk gaat hij eerst naar zijn paarden kijken.

— Het ontbijt, dat ik op de tafel in de eetzaal heb zien staan, is dan voor de heer van Heverboom?

— Ja, voor hem alleen, want ik ontbijt nooit vóór tien uur, maar waartoe die vraag?

— Ik wil een misdaad beletten, nicht, en uw kind redden.

Flora verbleekte; haar knieën knikten en zij liet zich in een leunstoel nederzigen, terwijl dokter Meert het glaasje opnam en zich naar de eetzaal begaf.

Toen de heer van Heverboom binnenkwam, vond hij de dokter staande en met beide handen op zijn stok leunend. Hij groette hem vriendelijk en vroeg op een schijnheilige wijze:

— Ons kindje is ernstig ziek, niet waar, beste oom?

— Ik wens er met u enige ogenblikken over te handelen.

— Spreek, beste vriend.

De heer Meert zette zich neer en zegde op een eenvoudige toon:

— Daar gij de gebeurtenis sinds lang hebt kunnen voorzien, zal deze u minder hard vallen.

— Ik beken, dokter, dat ik er reeds verscheidene maanden op voorbereid ben. Dit kind is, niettegenstaande het steeds blozend en spraakzaam zijn kan, zeer zwak, het kropt dagelijks zijn maagje op met onrijp fruit en van voedzame spijs wil het niet horen. Helaas, voegde hij er bij, de dokter en zichzelf een romer wijn inschenkend, die hij pratend ledigde, het is Franske niet, die het meest te beklaagen is.

— Ik ben van uw gevoelen, mijnheer.

— Mijn ongelukkige echtgenote verontrust mij meer.

— Zoudt gij soms ook het voornemen hebben, sprak de geneesheer nors, hem in het wit van de ogen beziend, en de roemer morgenwijn van zich stotend, haar ook kopergroen in te geven?

— Wat wilt ge daarmede zeggen? stamelde mijnheer van Heverboom, bleek en bedremmeld.

— Ik wil zeggen dat gij uw stiefzoon hebt vergiftigd met kopergroen.

— Waarde oom...

— Ik weet alles!... Zijt gij het niet, die daar straks uw vrouw een drank hebt gereikt om de kleine in te geven? Spreek.

— Deze bevatte alleen gesmolten suiker met Haarlemse olie...

— Zweert gij dit bij God?

— Ja, antwoordde de snoodaard, de blik van de dokter ontwijkend.

— Indien het zo is, zoveel te beter; gij spaart mij een soort van wroeging.

— Een soort van wroeging? vroeg van Heverboom.

— Wel zeker; waarom zou ik dit niet bekennen? Ik heb de proef willen doen, ten einde mij te overtuigen van de echtheid van mijn vermoedens, en ik heb de inhoud van het glaasje in uw morgenwijn gegoten.

— Ongelukkige!

— Ha, gij zweert thans bij God niet meer?

De schurk was afgrijselijk om aan te zien; zijn gelaatstrekken verbleekten en zijn ogen verwilderden. Hij was het beeld van de misdaad, de schrik en de kastijding.

Roerloos en onbekwaam een woord te uiten zat hij in zijn zetel te beven en vestigde op de heer Meert zijn verglaasde ogen.

De dokter schokschouderde met diepe verachting bij het aanzien van zoveel schrik en lafhartigheid.

— Ik zou u kunnen helpen, zegde de dokter, maar gij verdient geen medelijden of vergiffenis.

De heer van Heverboom verzamelde al zijn krachten en sleepte zich aan de voeten van de geneesheer.

— Luister, hernam deze plechtig en neem spoedig een besluit, ik kan en wil u redden, doch slechts op twee voorwaarden: ten eerste, dat gij mij de bekentenis van uw misdaad zult schrijven en ondertekenen; ten tweede, dat gij mij zult toelaten het kind van uw broeder mede te nemen, zonder ooit te trachten te vernemen, waar ik er mede ben gebleven.

Ondanks zijn schrik scheen de schelm te aarzelen. De heer Meert zette alsdan zijn driekantige hoed op het hoofd en ging naar de deur, maar terwijl hij de klink omdraaide, riep Hendrik hem terug.

— Ik sta toe dat gij de kleine medeneemt, zegde hij.

— Dat is niet genoeg; ik wil ook het overige.

— Maar met welk doel?

— Om u aan het gerecht over te leveren, zo gij ooit de kleine of zijn moeder tracht te benadelen.

— Neen, nooit, nooit! Liever sterven!

(Wordt vervolgd)